

Arrest

nr. 187 894 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 februari 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf als partner van een tot een verblijf in het Rijk gerechtigde Mexicaanse onderdaan. Deze aanvraag werd ondersteund door een verklaring van wettelijke samenwoning van 17 oktober 2015. De registratie ervan werd aanvankelijk uitgesteld aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand besliste een onderzoek te voeren conform de artikelen 1476bis-1476quater BW. Nadat deze ambtenaar vaststelde dat de verklaring niet kennelijk een verblijf beoogde, werd deze verklaring geregistreerd op 3 december 2015.

1.2. Op 10 juni 2016 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 26 §§ 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door

Naam: [B.]

Voornaam: [B.]

Nationaliteit: Albanië

(...)

om de volgende reden geweigerd:

• betrokkene voldoet niet aan de voorwaarde van artikel 10 §1,5° van de wet van 15 december 1980 aangezien hij niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt GEEN bewijs aan dat hij en de referentiepersoon als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en in die periode elkaar tenminste 3 keer hebben ontmoet voor een totaal van tenminste 45 dagen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. De volgende documenten werden voorgelegd als bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie. De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar de data van de foto's er zelf op aangebracht werden. Er kan niet nagegaan worden sinds wanneer betrokkenen elkaar kennen. Het huurcontract op zich is geen bewijs dat zij effectief hebben samengewoond voor de aanvraag»

• Het feit dat betrokkene hier een partner heeft, ontslaat hem niet van de verplichting om te voldoen aan de bestaande wetgeving. Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“II.1. Schending van artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) VW

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

Schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet – prejudiciële vraag”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1.1. De verzoekende partij is een Albanees staatsburger die geen verblijf van meer dan drie maanden geniet in België.

Alvorens haar verklaring tot wettelijke samenwoning werd geregistreerd, heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand rekening gehouden met de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 1476bis BW bepaalt:

“Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.”

Artikel 1476quater BW bepaalt:

« De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie. Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de partijen voornemens zijn de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de afgifte van het in artikel 1476, § 1 bedoelde ontvangstbewijs, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met hoogstens drie maanden. In dat geval, geeft hij van zijn beslissing kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt. Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de in het tweede lid bepaalde termijn geen definitieve beslissing heeft

genomen, dient hij onverwijld melding van de verklaring van wettelijke samenwoning te maken in het bevolkingsregister. In geval van een in het eerste lid bedoelde weigering, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand, zijn met redenen omklede beslissing onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen. Terzelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, verzonden naar de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de beslissing tot weigering genomen werd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken. (...) »

Deze artikelen werden ingeschreven in het burgerlijk wetboek door de wet van 2 JUNI 2013. - Wet tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen. Deze wet trad in werking op 3 oktober 2013.

II.1.2. Artikel 10, §1, 5° werd aan de vreemdelingenwet toegevoegd door artikel 2 van de wet van 8 JULI 2011. - Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Deze wet is in werking getreden op 22 september 2011.

Zo preciseert het verslag van de Kamer van Volksvertegenwoordigers van 11 mei 2011 (doc 0443/018) als volgt (p. 17) :

In de praktijk blijkt de procedure te worden misbruikt en dat moet worden verholpen. Voorts is het noodzakelijk sommige wetsbepalingen nader te omschrijven, onder meer die in verband met de huisvestingsvoorwaarde.

In verband met de niet-EU-vreemdelingen strekt het ter bespreking voorliggende wetsvoorstel ertoe de gevallen van schijnsamenwoning doeltreffender tegen te gaan, door de bij de wet van 15 december 1980 gestelde criteria in verband met de verlening (sic) van de status van samenwonende te preciseren. Alleen de partners met wie een gevoelsband bestaat, worden in aanmerking genomen en het duurzame en stabiele karakter van de relatie moet worden aangetoond. Zo zullen de partners moeten bewijzen dat zij, vóór de aanvraag, minstens één jaar onafgebroken in België of een derde land legaal hebben samengewoond.

II.1.3. Op het moment van de invoeging van artikel 10, §1, 5° in de Vreemdelingenwet, bestonden de artikelen 1476bis-1476quater BW nog niet. Deze zijn slechts in werking getreden op 3 oktober 2013.

Op heden is de situatie echter anders. De personen die verblijf aanvragen op basis van een geregistreerde verklaring tot wettelijke samenwoning werden reeds voorafgaandelijk aan een onderzoek onderworpen in de zin van de artikelen 1476bis-1476quater BW door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

In de praktijk kan een dergelijk onderzoek tot vijf maanden in beslag nemen (2 maanden + 3 maanden). Men kan zich aldus de vraag stellen waarom iemand –nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds vastgesteld heeft dat hij met zijn verklaring tot wettelijke samenwoning niet louter en alleen een verblijfsvoordeel beoogt en aldus de verklaring tot wettelijke samenwoning registreert, nogmaals het « duurzaam » karakter van zijn relatie moet bewijzen. Dit is des te meer pertinent aangezien deze voorwaarde werd toegevoegd aan de vreemdelingenwet om te strijden tegen “schijnsamenwoningen”; een strijd die thans door de ambtenaar van de burgerlijke stand gevoerd wordt via de artikelen 1476bis-1476quater BW.

II.1.4. Artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) Vreemdelingenwet zou thans nog een doel kunnen hebben ; met name wanneer de aanvraag tot verblijf vanuit een diplomatieke post in het buitenland wordt aangevraagd en de ambtenaar van de burgerlijke stand aldus nog niet de kans gehad heeft om de verklaring van wettelijke samenwoning te onderzoeken.

In dat geval is de verwerende partij immers de eerste instantie die met de wettelijke samenwoning wordt geconfronteerd en heeft artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) Vreemdelingenwet nog een betekenis.

Dat is daarentegen niet het geval indien het een verklaring tot wettelijke samenwoning betreft die reeds door de ambtenaar van de burgerlijke stand van een Belgische gemeente werd geregistreerd.

De verzoekende partij is zich uiteraard bewust van het feit dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om de wet te terzijde te schuiven en te toetsen aan de Grondwet.

Zij meent dan ook dat er in casu een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof dient te worden gesteld over de verenigbaarheid van artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) Vreemdelingenwet met het gelijkheids- en non discriminatiebeginsel, begrepen in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

II.1.5. Het gelijkheidsbeginsel bestaat immers uit 2 facetten:

- Het verhindert dat personen in een identieke situatie op een verschillende wijze worden behandeld;
- Het verhindert tevens dat personen in een verschillende situatie op een gelijke wijze worden behandeld.

Thans kan niet langer ontkend worden dat de artikelen 1476bis-1476quater BW (bij wettelijke samenwoning) gelijkaardig zijn aan artikel 146bis BW (bij huwelijk).

Nochtans moet een verblijfsaanvrager, op basis van wettelijke samenwoning, nogmaals het bewijs leveren van het duurzaam karakter van zijn relatie, terwijl dit voor gehuwden niet vereist is.

Nochtans werd bij beiden het verblijfsoogmerk reeds onderzocht.

II.1.6. Een prejudiciële vraag met betrekking tot dit onderwerp werd in het verleden reeds aan het Grondwettelijk Hof gesteld.

Het Grondwettelijk Hof heeft deze vraag negatief beantwoord, doch de motivering is bijzonder interessant (arrest n° 43/2015 dd. 26 maart 2015) :

“B.9.3. Inzake de wettelijke samenwoning bestond er, op het ogenblik van de in het geding zijnde verklaring van wettelijke samenwoning, geen bepaling die vergelijkbaar was met artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. In de bevoegde commissie van de Kamer van volksvertegenwoordigers verklaarde de vertegenwoordigster van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid:

« Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek heeft enkel betrekking op huwelijken. De controle op de wettelijke samenwoning kan dan ook niet op dezelfde wijze geschieden » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 58).

(...)

B.11. Aangezien in tegenstelling tot wat het geval is in het geval van een huwelijk, de ambtenaar van de burgerlijke stand die de in het geding zijnde verklaring tot wettelijke samenwoning te dezen heeft geregistreerd, niet kon nagaan of de partijen die verklaring aflegden met het loutere doel een verblijfsrechtelijke titel te bekomen, en de wettelijke samenwoning eenzijdig kan worden beëindigd, vermocht de wetgever te eisen dat de partijen die een verklaring van wettelijke samenwoning afleggen, bewijzen dat ze « een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden”.

Op heden bestaat er wel degelijk een artikel 1476bis BW dat de ambtenaar van de burgerlijke stand toelaat de registratie van een verklaring tot wettelijke samenwoning te weigeren indien deze kennelijk alleen gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

II.1.7. De prejudiciële vraag die aldus gesteld dient te worden is de volgende: «Is de toepassing van artikel 10, §1, 5°, lid 2 a) Vreemdelingenwet op de aanvragen tot verblijf ex. artikel 10, §1, 5°, eerste lid Vreemdelingenwet nog verenigbaar met het gelijkheids- en non discriminatiebeginsel, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in die zin dat zij enkel van toepassing is op verblijfsaanvragen van wettelijk samenwonenden en niet op deze gehuwden, terwijl een verklaring tot wettelijke samenwoning thans de toets van de artikelen 1476bis-1476quater BW moet doorstaan, net zoals een huwelijk de toets van artikel 146bis BW dient te doorstaan?”.

De verzoekende partij is ervan overtuigd dat het Grondwettelijk Hof thans wel zal besluiten dat deze verschillende behandeling niet verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het is dus in die in dat artikel 10, §1, 5°, lid 2, a) Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt en de bestreden beslissing aldus geen weigering kan motiveren op basis van dat artikel.

II.1.8. De motivering van de beslissing is aldus niet toelaatbaar in rechte en schendt aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 10, §1, 5°, lid 2 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht;
- de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij het onredelijk vindt dat zij het duurzaam karakter van haar relatie nog moet bewijzen, nadat reeds een onderzoek werd gevoerd naar de relationele intenties in het kader van de verklaring wettelijke samenwoning. De verzoekende partij meent dat een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Grondwettelijk Hof nopens de bestaanbaarheid van artikel 10, §1, 5°, lid 2 van de Vreemdelingenwet met het gelijkheidsbeginsel van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet aangenomen worden.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 02.02.2016 een aanvraag voor een toelating tot verblijf indiende, in haar hoedanigheid als partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap, in toepassing van artikel 10, §1, 5° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1, 5° van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van

achtien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. [4 Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten.]4

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende vast te stellen dat de verzoekende partij geen bewijs heeft aangebracht dat zij en de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag één jaar ononderbroken als partners hebben samengeleefd, dan wel dat zij elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen.

De verzoekende partij betwist ook niet dat zij geen dergelijke bewijzen heeft voorgelegd, doch zij beperkt zich tot de bewering dat het zou moeten kunnen volstaan dat de verklaring wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand geregistreerd werd.

Uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij beseft dat de door haar ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de voorwaarden van artikel 10, §1, 5° van de Vreemdelingenwet en niet tegen de bestreden beslissing.

Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2,§2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het middel van verzoekende partij als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

In zoverre de verzoekende partij de onontvankelijkheid van haar enig middel tracht te ondervangen door het opwerpen van een schending van het gelijkheidsbeginsel en het formuleren van een prejudiciële vraag, laat verweerder nog gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij grondslag missen.

De verzoekende partij voert aan dat niet kan ontkend worden dat de artikelen 1476bis-1476quater BW gelijkaardig zijn aan artikel 146bis BW, terwijl een verblijfsaanvrager op basis van wettelijke samenwoning nogmaals het bewijs dient te leveren van het duurzaam karakter van de relatie, terwijl dit voor gehuwden niet vereist is. De verzoekende partij merkt op dat bij beiden het verblijfsoogmerk reeds onderzocht werd, zodat voormeld onderscheid niet gerechtvaardigd zou zijn.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder laat gelden dat de bepalingen betreffende het huwelijk, zoals opgenomen in het Burgerlijk Wetboek, allerm minst gelijkgeschakeld kunnen worden als de bepalingen betreffende de verklaring wettelijke samenwoning. De verzoekende partij kan niet dienstig anders beweren.

Het loutere feit dat de Belgische wetgever in het Burgerlijk Wetboek eveneens een onderzoek naar schijnrelatie heeft ingeschreven in het kader van verklaringen wettelijke samenwoning, doet geen afbreuk aan het feit dat de verklaring wettelijke samenwoning allerm minst vereist dat de betrokken personen een reële relatie onderhouden.

De verklaring wettelijke samenwoning kan afgesloten worden tussen nagenoeg eender welke personen die de samenwoning wettelijk geregeld willen zien, gaande van partners, over vrienden tot andere familieleden of zelfs volstrekte vreemden. Een "gevoelsband" tussen de betrokkenen is geenszins vereist, terwijl een dergelijke gevoelsband in beginsel inherent is aan het huwelijk.

Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 10, §1, 5° van de Vreemdelingenwet, zoals deze in het enig middel van de verzoekende partij ook wordt aangehaald, blijkt uitdrukkelijk dat de Belgische wetgever de gezinshereniging op grond van een verklaring wettelijke samenwoning enkel heeft willen mogelijk maken tussen reële partners, met wie een gevoelsband bestaat (Parl. St. Kamer, doc 0443/018, p. 17).

Gelet op de principiële afwezigheid van de vereiste van een gevoelsband in het kader van een verklaring wettelijke samenwoning enerzijds en gelet op voormelde ratio legis anderzijds, is het aldus allerm minst kennelijk onredelijk van de Belgische wetgever om in het licht van de mogelijkheden tot gezinshereniging met een derdelander in artikel 10 van de Vreemdelingenwet specifiek de voorwaarde in te schrijven dat wettelijk samenwonende personen moeten aantonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

In zoverre de verzoekende partij zich aldus de vraag stelt waarom zij nogmaals het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie moet bewijzen, benadrukt verweerder dat het loutere feit dat een verklaring wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand niet in strijd wordt geacht met artikel 1476bis-1476quater van het Burgerlijk Wetboek, niet volstaat om te besluiten dat er ook sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie, vermits een dergelijke voorwaarde niet gesteld wordt in het kader van de verklaring wettelijke samenwoning.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Uit het voorgaande blijkt reeds afdoende dat personen die een huwelijk afsluiten aanvragen zich in een fundamenteel verschillende situatie bevinden als personen die een verklaring wettelijke samenwoning afleggen, zodat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aan te tonen dat zij zich in een volstrekt gelijkaardige situatie bevindt als de vreemdelingen waarnaar zij verwijst.

Terwijl het verschil in behandeling tussen vreemdelingen die op grond van een huwelijk gezinshereniging aanvragen en zij die op grond van een verklaring wettelijke samenwoning gezinshereniging aanvragen -zoals tevens blijkt uit het voorgaande- bovendien redelijkerwijs verantwoord is.

Verzoekende partij toont met haar vage beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Zie ook:

"Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen." (uit : R.v.V. nr. 18.975 van 21 november 2008)

Er is allerm minst reden om de door de verzoekende partij geformuleerde prejudiciële vraag te stellen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Artikel 1476bis BW bepaalt:

"Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende."

Artikel 1476quater BW bepaalt:

“De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie. Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand, de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de partijen voornemens zijn de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de afgifte van het in artikel 1476, § 1 bedoelde ontvangstbewijs, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met hoogstens drie maanden. In dat geval, geeft hij van zijn beslissing kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt. Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de in het tweede lid bepaalde termijn geen definitieve beslissing heeft genomen, dient hij onverwijld melding van de verklaring van wettelijke samenwoning te maken in het bevolkingsregister. In geval van een in het eerste lid bedoelde weigering, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand, zijn met redenen omklede beslissing onverwijld ter kennis van de belanghebbende partijen. Terzelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, verzonden naar de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de beslissing tot weigering genomen werd en aan de Dienst Vreemdelingenzaken. (...)”

Artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
- f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.]

2.4. Uit de in punt 2.3. geciteerde bepaling van de Vreemdelingenwet blijkt dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen gehuwden die enkel op basis van hun huwelijk of van een geregistreerd partnerschap dat wordt beschouwd als gelijkwaardig met het huwelijk in België, worden beschouwd als een familielid van een tot een verblijf in het Rijk gerechtigde niet-EU-onderdaan (artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet) en partners die naast de voorwaarde van een geregistreerd partnerschap ook bewijzen dienen naar voor te brengen van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie, willen zij worden beschouwd als een familielid van een tot een verblijf in het Rijk gerechtigde niet-EU-onderdaan (artikel 10, §1, eerste lid, 5° en tweede lid a) van de Vreemdelingenwet). Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat dit onderscheid werd ingevoerd om schijnsamenwonen tegen te gaan (cf. *Parl.St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/ 002, p. 5 ; / 015, p. 7; / 016, pp. 33-34, / 018, p. 63 en 131). Bij wet van 2 juni 2013 werden de artikelen 1476bis-1476quater BW ingevoegd opdat de ambtenaar van de burgerlijke stand kan optreden tegen schijnsamenwonen. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift “[...] kan [men] zich aldus de vraag stellen waarom iemand –nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds vastgesteld heeft dat hij met zijn verklaring tot wettelijke samenwonen niet louter en alleen een verblijfsvoordeel beoogt en aldus de verklaring tot wettelijke samenwonen registreert, nogmaals het « duurzaam » karakter van zijn relatie moet bewijzen. Dit is des te meer pertinent aangezien deze voorwaarde werd toegevoegd aan de Vreemdelingenwet om te strijden tegen “schijnsamenwonen”; een strijd die thans door de ambtenaar van de burgerlijke stand gevoerd wordt via de artikelen 1476bis-1476quater BW.” Zoals verzoeker eveneens terecht opmerkt in zijn verzoekschrift zijn de artikelen 1476bis-1476quater BW gelijkaardig aan artikel 146bis BW dat is gericht op het voorkomen van schijnhuwelijken.

2.5. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift op pertinente wijze naar wat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 43/2015 van 26 maart 2015 heeft gesteld:

“B.11. Aangezien in tegenstelling tot wat het geval is in het geval van een huwelijk, de ambtenaar van de burgerlijke stand die de in het geding zijnde verklaring tot wettelijke samenwoning te dezen heeft geregistreerd, niet kon nagaan of de partijen die verklaring aflegden met het loutere doel een verblijfsrechtelijke titel te bekomen, en de wettelijke samenwoning eenzijdig kan worden beëindigd, vermocht de wetgever te eisen dat de partijen die een verklaring van wettelijke samenwoning afleggen, bewijzen dat ze « een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden”.

2.6. Verzoeker heeft een verklaring van wettelijke samenwonen afgesloten ná de inwerkingtreding van de wet van 3 juni 2013 waarbij de artikelen 1476bis en 1476quater werden opgenomen in het Burgerlijk Wetboek. De ambtenaar van de burgerlijke stand is in verzoekers geval nagegaan of het een schijnsamenwonen betreft. Ter terechtzitting blijkt niet dat verzoeker ondertussen een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van 10, §1, eerste lid, 5° en tweede lid a) van de Vreemdelingenwet en het blijkt evenmin dat de verklaring van wettelijke samenwonen ondertussen werd beëindigd. De vraag stelt zich of het gegeven dat de wettelijke samenwoning eenzijdig kan worden beëindigd volstaat om aan te nemen dat artikel 10, §1, eerste lid, 5° en tweede lid a) van de Vreemdelingenwet geen gevolgen heeft die onevenredig zijn ten opzichte van het nagestreefde doel. Er is dan ook aanleiding om overeenkomstig artikel 26, §2, eerste lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen, rekening houdend met de elementen die in casu de zaak kenmerken:

“Schendt artikel 10, §1, eerste lid, 5° en tweede lid a) van de wet van 15 december 1980, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM, in die zin dat het aan de buitenlandse onderdaan die overeenkomstig artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek een wettelijke samenwoning is aangegaan, de verplichting oplegt het stabiele en duurzame karakter van de relatie te bewijzen om als familielid van een niet-EU-onderdaan te worden beschouwd, bewijslast die niet bestaat voor de vreemdeling die met een niet-EU-onderdaan is gehuwd of voor de vreemdeling die met een niet-EU-onderdaan verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig met een huwelijk in België wordt beschouwd, dit rekening houdend met de inwerkingtreding, op 3 oktober 2013, van de wet aangenomen op 2 juni 2013 met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen, en in het bijzonder van de artikelen 1476bis en 1476quater van het

Burgerlijk Wetboek, bepalingen die vergelijkbaar zijn met artikel 146bis van hetzelfde Wetboek, dat op huwelijken van toepassing is? Is het gegeven dat een vreemdeling geen beroep kan doen op artikel 10, §1, eerste lid, 5° en tweede lid a) eerste en derde streepje van de Vreemdelingenwet om aan te tonen dat zijn partnerrelatie duurzaam en stabiel is, een relevant element in deze?”

2.7. De Raad wijst er nog op dat hij bij arrestnr. 165 122 van 31 maart 2016 een gelijkaardige prejudiciële vraag heeft gesteld voor partners van Belgen. De zaak is het Grondwettelijk Hof gekend onder rolnummer X.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

Aan het Grondwettelijk Hof wordt de volgende prejudiciële vraag gesteld:

“Schendt artikel 10, §1, eerste lid, 5° en tweede lid a) van de wet van 15 december 1980, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM, in die zin dat het aan de buitenlandse onderdaan die overeenkomstig artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek een wettelijke samenwoning is aangegaan, de verplichting oplegt het stabiele en duurzame karakter van de relatie te bewijzen om als familielid van een niet-EU-onderdaan te worden beschouwd, bewijslast die niet bestaat voor de vreemdeling die met een niet-EU-onderdaan is gehuwd of voor de vreemdeling die met een niet-EU-onderdaan verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig met een huwelijk in België wordt beschouwd, dit rekening houdend met de inwerkingtreding, op 3 oktober 2013, van de wet aangenomen op 2 juni 2013 met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen, en in het bijzonder van de artikelen 1476bis en 1476quater van het Burgerlijk Wetboek, bepalingen die vergelijkbaar zijn met artikel 146bis van hetzelfde Wetboek, dat op huwelijken van toepassing is? Is het gegeven dat een vreemdeling geen beroep kan doen op artikel 10, §1, eerste lid, 5° en tweede lid a) eerste en derde streepje van de Vreemdelingenwet om aan te tonen dat zijn partnerrelatie duurzaam en stabiel is, een relevant element in deze?”

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA